

Žirinovski je primer spoja etnokratskog liberalizma sa fašizmom (Griffin 2000), ali i mnogi drugi ultranacionalistički pokreti koji sa pođednakom strašću brane parlamentarizam i etnički čistu državu. Etnokratski liberalizam jasnije od klasičnog pojma radikalna desnica objašnjava obrasce prilagođavanja desnice novoj epohalnoj svesti. Npr. u Francuskoj se Le Pen zalagao za obnovu nacije na liberalnim osnovama francuske revolucije, ali protiv imigranata i multikulturalizma. Etnokratska zamisao liberalne demokratije brani parlamentarizam samo dok ovaj služi vlastitom narodu (u osnovi mitski shvaćenom). Današnji najrašireniji oblik liberalizma u poslesocijalističkoj Evropi upravo je paradoksní spoj liberalnog konstitucionalizma i dela liberalnih vrednosti, sa radikalnim poricanjem multikulturalizma i univerzalnih ljudskih prava. To je hibrid koji je Griffin sa razlogom nazvao etnokratski liberalizam.

Do sličnih zaključaka došli su i oksfordski istoričari Hel i Perol analizirajući ideologiju tzv, "Alpskog populizma" odnosno ekstremne desnice u Austriji, Švajcarskoj, Italiji i Savoiji. Osnovna retorika ovih pokreta je izričita neoliberalna kritika centralizovane države (Hall, Perrault 2000). Nova ekstremna desnica napušta tradicionalni korporativizam i intervencionizam i prihvata tržište da bi iskoristila ekonomske prednosti globalizacije. Ali, pri tome odbacuju kulturne i političke strane globalizacije. Austrijski neonacista Hajder se, slično U. Bosiju, lideru italijanske Lige Severa, okreće radničkoj klasi ugroženoj imigrantima, mladima, obrazovanim i ženskim glasačima i tvrdi da je iznad leve i desnice. Osim toga, ekstremna desnica se, bar nominalno, svuda okreće parlamentarnoj politici i demokratskim procesima. Usmerenost ka demokratiji omogućava joj da uputi svoj apel biračima, a okretanje parlamentarizmu čini ih "mekšim" u očima birača. Tako Bruno Megre, Le Penov naslednik otvoreno ističe: "Ono što je Hajder učinio u Austriji, mi ćemo u Francuskoj". Mislio je na zaokret od tradicionalnog kursa ekstremne desnice ka novom pozicioniranju iznad leve i desnice (Hall, Perrault 2000). U Srbiji ekstremna desnica prihvata parlamentarizam, ali odbija Evropsku integraciju, dok novi alpski populistí to ne čine. Doduše i oni se protive federalnoj i centralizovanoj EU i brane "Evropu regiona i nacija". Hajder se npr. zalaže za Evropsku konfederaciju, italijanska Lega Nord brani Evropu regiona, "Evropu stotinu zastava", pa čak tvrdi da je i nacionalna država prevaziđena. Dakle, na delu je skretanje od nacionalnog ka regionalnim zahtevima. Zato je nova ekstremna desnica imala najviše uspeha u regionima: Lega Nord u Lombardiji, Vlaams Blok u Flandiji, a Hajder u Karantaciji. Da li se slično ponašanje ekstremne desnice može očekivati i u drugim delovima Evrope. Može li doći do "hajderizacije" centralne Evrope? Npr. u Sloveniji je sličan trend još od kraja 1980-ih. U Belgiji Vlaams Blok ponavlja da je belgijska država istorijska greška i traži razdvajanje po čehoslovačkom modelu, U. Bosi traži takođe podelu Italije, pa Hel i Perol zaključuju da je upravo regionalizam novi ton nove krajnje desnice. Neoliberalna sloboda je u jezgru političke filozofije novog populizma, koji se čak zalaže za ograničavanje uticaja države. S druge strane, pak, insistira se na nacionalnom identitetu što ide čak do ksenofobije uperene protiv imigranata. Istvan Čurka (Csurka), vođa Partije života i pravde u Mađarskoj mnogo je više tradicionalni desničarski ekstremist, a bliska mu je i Slovenačka nacionalna partija i slovenačka Socijaldemokratska partija sa Janšom po mešavini ksenofobne retorike isocijaldemokratizma. Slovačka nacionalna partija, pod vođstvom Jana Slote, dugo je bila tipična tradicionalna ultradesna partija, ali kada je Slotu nasledila Ana Malikova načinjen je zaokret sličan onome od Le Pena ka Megreu (Hall, Perrault 2000). Uspon nove ekstremne desnice od Hajderovog uspeha 1999. pokazuje da je ekstremna desnica kadra da se menja (zaokret ka neoliberalnoj ekonomiji i Evropi regiona) i da postane uticajna i u relativno